

Konfraternie klasztoru imbramowickiego

Z zachowanych w klasztorze imbramowickim materiałów archiwalnych wynika, iż już od początku XVIII w. (zapiski ksieni Grothówny) datuje się bliska i serdeczna łączność duchowa klasztoru imbramowickiego z zakonem O.O. Paulinów z Jasnej Góry.¹ Być może wynika ona z faktu, iż brat ówczesnej ksieni klasztoru – ks. Zygmunt Groth był zakonikiem paulińskim. Ta, w sposób nieformalny trwająca duchowa łączność obu klasztorów, swoje oficjalne i formalne potwierdzenie znalazła dopiero w 1844 r.. Wtedy to przeor Jasnej Góry – ojciec Eligiusz Hawelski i ksieni imbramowickiego klasztoru – Wiktoria Zdanowska wraz z całym konwentem – uroczyście potwierdzają zawarcie konfraterni, której istotą jest niewidzialny udział każdej ze wspólnot we wszystkich modlitwach, Mszach Świętych, oraz w dobrych uczynkach i zasługach strony drugiej. Powyższy akt został spisany w formie stalorytu w języku łacińskim i obecnie znajduje się w archiwum klasztoru imbramowickiego (ryc. nr 9).

W Kronice domowej klasztoru imbramowickiego znajdujemy liczne zapiski kreślone piórem kolejnych ksieni klasztoru, informujące o wizytach ojców Paulinów w Imbramowicach, o mszach św. i rekolekcjach dla zakonnicek, przez nich odprawianych. We wspomnianej Kronice odnotowany jest również fakt, iż w listopadzie 1937 r. do klasztoru w Imbramowicach przybył Generał Paulinów – Ojciec Pius Przeździecki i wygłosił rekolekcje dla zakonnicek. Ojciec Pius Przeździecki odnowił akt zawarcia konfraterni klasztoru imbramowickiego z zakonem paulińskim, wydając na tę okoliczność stosowny odnowiony dokument. Nosi on datę 30 listopada 1937 roku. W akcie tym o. Przeździecki wraz z sekretarzem generalnym o. Tomaszem Frączkiem oświadcza uroczyście w imieniu swojego konwentu, iż tenże pragnie dzielić wszystkie swe dobra duchowe, modły i zasługi wraz z siostrami imbramowickiego klasztoru na czele z ówczesnie urzędującą ksienią m. Konstancją Łukowicz. Jednocześnie ojcowie wyrażają na piśmie błaganie do Boga, by On w miłosierdziu swoim nieudolność ich

¹ ANI, *Kronika Ksieni*, s. 402.

uzupełnić raczył ze skarbów Chrystusowych i zlał na całe Wielebne Zgromadzenie obfite błogosławieństwo... Akt ten, ręcznie pisany w języku polskim, kolorowany farbami temperowymi, na tekturze, o formacie niewiele większym od A3, obecnie znajduje się w archiwum SS Norbertanek w Imbramowicach. Konfraternia ta trwa aż do dnia dzisiejszego. (ryc. nr 11)

Mówiąc o praktykach duchowo – modlitewnych klasztoru imbramowickiego, należy przywołać jeszcze jeden fakt z historii klasztoru, świadczący o trosce duchowej norbertanek względem świeckich z okolicznych wsi i miejscowości. W XVIII wieku istniało przy klasztorze bractwo modlitewno – pokutne p.w. św. Anny, w którym – pod przewodnictwem ksieni klasztoru – wierni świeccy zanosili swe modły i prośby do Boga właśnie za przyczyną Babci Chrystusa – św. Anny, podczas okresowych nabożeństw odbywanych w kościele klasztornym. Pod koniec XVIII wieku, prawdopodobnie w wyniku długotrwałych wojen, rozbiorów i restrykcji zaborców oraz sytuacji, w jakiej znalazł się klasztor, bractwo zaprzestało swojej działalności. Konfraternia ta – z różnych przyczyn nie została przez klasztor imbramowicki reaktywowana.

BIBLIOGRAFIA (wybrane pozycje)

Archiwum Norbertanek w Imbramowicach
Kronika Ksieni Zofii Grothówny